

Діва

Микола Зеров

В погожі ночі, в запахуцїм травні,
Як цвіт буяє і ростуть жита,
Вона стоїть, пречиста і свята,
Як в оні дні Сатурнові днедавні.

І бачиться: гаї і тихі плавні
Спогадують ті золоті літа,
Як люд не знав ні спису, ні щита
І війни спали, дикі та безславні.

І пролилася кров. Дзвенить сурма;
Ступає віл під тягарем ярма,
І землю грішну кидає Астрея.

Лиш повесні в далеких небесах
Сріблиться зорями її кирея,
І згоди Колос світиться в руках.